

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diakonissza főtestvér. — Laptulajdonos: Főbé Evangélikus Diakonissza Egyesület. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félfvre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. — Egyes szám ára 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

VIGYÁZZATOK!

Hindenburg siremlékénél éjjel és nappal két katona áll őrt. Sok szépet láttam már ezen a világon. Láttam magasba törő felhőkarcolókat, tajtékzó tengert, jártam hegytetőkön, ahonnét a szem messze ellát, gyönyörködtem felkelő nap biborsugarában — mégsem tett rám semmi olyan mély benyomást, mint az a kötelességét hiven teljesítő két katona. Körülöttük jönnek-mennek az emberek s ők állnak mozdulatlanul, leeresztett fegyverrel, csupán szempillájuk gépies mozdulása árulja el, hogy élnek. Azt gondolhatnám: két élettelen kőszobor. Csak amikor a leváltás ideje elérkezett, hagyják el helyeiket s egyesítik ki a sok állásban meggémbereedett, fáradt tagjaikat.

Valóban sokat prédikált nekem ez a két katona. Micsoda fegyelmezetség, kitartás, vigyázás!

Vigyázzatok! Erre int a Szentírás is. A keresztyén ember őrhelyére állított katona, aki az eljövendő Urat — Krisztust várja.

Hogyan állunk mi őrhelyeinken?

Több felelősségérzetre van szükségünk elsősorban gondolatvilágunkban. Az Úr él és visszajő! Azt akarja, hogy gondolataink tiszták legyenek és megállhassanak Őelőtte.

Több felelősségérzettel a mindennapi munkában! Az Úr él és visszajő! Hűségesen a munkánk mellett akar találni; haszontalan és rest szolgát nem áldhat meg.

Több felelősségérzettel minden vonalon. Az Úr él és visszajő! Olyan tanítványoknak találjon, akik életükkel tesznek bizonyosságot Róla.

Ha a katonák őrhelyeiken órákig tudnak fegyelmezetten állni, nem tekintve saját kényelmükre, mennyivel inkább kell a keresztyén embernek kitartóan várni mennyei Urát.

Csak akkor — de akkor bizonyosan — figyelnek rájuk fel az emberek s lesznek általuk sokan várakozó katonái a mennyei Királynak.

„Titeket is üldöznek majd.”

Az üldözés nem könnyű dolog. Mikor békés szeretetben együtt vagyunk és az Ur énekeit énekeljük, az üldözöttek glóriája vonzónak látszik. Ám, ha valósággal kerül rá a sor, akkor az ember lelkének a mélyén mindig feléled a visszaborzadás. A kegyelem emberfölötti erejével lehet csak kibírni; még nehezebb türelemmel elviselni, — de a legnehezebb: örömmel fogadni el az üldözést. Mikor elérkezik, a dicsőségből semmi se látszik, hanem csak a szégyen, a megalázás, a gyalázat; a glória csak utána következik.

A szenvedésnek, az üldözöttségnek a boldogsága azonban mégis csak valóság. De csak akkor, ha Krisztusért szenvedjük. A világ nem bírja a golgothai keresztet és nem bírja azokat, akik a kereszt alatt a kegyelem életére jutottak. Már a látásuk is nyugtalanítja a lelkiismeretét, — noha ezt önmagának se vallja be és gyűlölettel fordul ellenük. Az elvilágiasodott egyház ugyanígy cselekszik, — sőt, az üldözések legtöbbször az uralkodó egyházak viszik végbe. Mihelyt államvallás lett a keresztyénség, elkezdődött az elvilágiasodás, s vele a kereszt gyermekeinek üldözése.

Van azonban, amit még kevésbé tud kibírni a világ: a »holt keresztyéneket«. Azokat, kik egyszer felébredtek és éltek, de megszakadt a Krisztussal való közösségük, s csak üres szólások maradtak, melyek mögött hiányzik a szeretet életgyakorlatának az aranyfedezete, bizonyosága. Ilyenekké válunk, ha a szív imádsága, a szeretet élete nélkül, a magunk erejével akarunk szolgálni, és belesüllyedünk a mások fölötti ítélkezésbe. Valósággal az ó-ember

lett úrrá újra, aki szeretné feltenni a mártírkoronát s szenvedéseit Krisztusért viselni, — jöllehet a saját bűne miatt gyűlölik és üldözik.

Ide tartozik a »hívők« egymásiránti szeretetlensége, — sőt üldözése is. A római arénában a vadállatok elől egymást öntestükkkel védő hívőkről azt mondták: »Hogyan szeretik ezek egymást!« Borzasztó, ha ennek az ellenkezője röpítenhet el ma a világ fiai ajkáról, mikor reánk néznek: »Az Isten neve miattatok káromoltatik...«

Béklyóba veri az életet mímelő, de holt keresztyénség az Ur ügyét. Megtorpan a terjedés. Pedig az ő gyülekezetének éppen a terjedés az ismertetőjele. (Csel. kv.) A világ gyűlölete pedig erősebbé és indokolttá válik. Nem fékezi az a titkos megbecsülés, amelyet a Krisztusért szenvedőkkel szemben mégis csak érez a lelke mélyén.

»Boldogság« = csak az Urért való szenvedés. Drága örökség ez és édes jutalom, — reménység (Máté 5:10—12). Szeretet jele, hiszen: felkészít vele az Ur a maga számára. Áldott maga a gondolat, hogy úgy szenvedek, mint az én Uram. Erre *méltat*. Kitüntetés ez és értékelés is: kinézi belőlem, hogy már ilyen erős eszközzel nevelhet, kemény eledellel táplálhat. Hasonlóvá válhatok az ő szenvedéséhez s megdicsőíthetem őt a készséges szenvedéssel. Ezen felül pedig tudhatom, hogy mértékel adja a keresztet. Amilyent elbírok, s amilyen éppen kell. Reám van szabva pontosan. Feljebb nem hagy kísérteni, mint elszenvedhetem... Teljes örömmel tarthatom! (Jak. 1:2.)

S még egyet. A pillanatok alatt végbemenő mártirhalálnál is nehezebb a mindennapi élet apró szenvedéseit, üldözéseit türelem-

mel és szeretettel viselni. Pedig a drágakövet éppen a finom, aprólékos csiszolás teszi igazán értékké. Felekezeti, egyházi, közösi, családi apró töviseket szeretettel hordozni, hogy a szeretet rózsákká formálhassa át őket: az üldözések hordozásának nagy áldásaihoz tartozik. Áldottabb, mert nehezebb. Könnyebb pallos alatt meghalni, mint lassú őrlőmalomban őrltetni.

Mikor az Ur Jézus Ninivébe üzent, pörba ült, zsákba öltözött, megalázkodott a város. »Ki tudja« — mondták, — »hátha megengesztelődik az Ur.« Mi, a kereszt népe, tudjuk, hogy kész reá! Csak valóság legyen a megalázkodás és engedelmesség. Az üldözésért pedig legyünk hálásak. Nem jó ott, ahol nincs kereszt. A lélek veszedelme ott a legnagyobb. Teher alatt nő a pálma. Csak: az Urért való legyen a teher. Akkor boldoggá tesz, akkor áldott örökségnek fog megbizonyulni. Az élet örömeiben csak aprópénzt ád az Ur; a bankót fájdalomba rejti...

A Niagara vízesés partján, ahol a víz legsebesebben rohan be a Niagarába, — egy figyelmeztető tábla áll: »Ezen túl nincs szabadság!« Aki ebbe az áradatba belekerül, annak vége. Nem fordulhat többé vissza, hiába evez a part felé, a víz menthetetlenül befelé sodorja. Nincs barát, nincs önfeláldozó testvér, aki onnan kimenthetne. Bizonyos halál. Túl van a szabadság határvonalán.

Az életben gyakran találkozunk olyanokkal, akik már hallották Isten szavát, az Ige világossága behatolt lelkükbe, de megkeményítették szívüket, elzárkóztak előle. Most már túl vannak azon a határvonalon, ahol Isten még segíthetne rajtuk.

KÖSZÖNÖM.

Csak prédikálj, Isten kis cseléde!
Körül borús az ég, köd hull a köre.
Te borzas, pöre,
ázott kis veréb,
csak prédikálj!
Nagy Alkotónknak
te nálam is parányiabb paránya!
Körülnyüzsög az óriási város.
mögötted felhőkarcolók aránya...
és emberek, akiknek száma nincsen
és egyre más ruhája, arca, kedve...
Ó, prédikálj...
mi sem vagyunk Istennél elfeledve.

Aki a csillagok elé utat szab
s a földet mérlegserpenyőbe rakja.
nemcsak nemzetekkel törődik,
nemcsak nagyoknak nagy bajával,
minden veréynyi létnek Ó az Atyja
s számon van nála mind.

Alátekint
és tudta nélkül egy se hull a földre.
Alátekint
eledelét és fészket kijelölve.
Alátekint!
Kísér ez a tekintet...
az útainkat és a lépteinket...
a föld öléig kísér egyre minket
az atyá szempár tekintete.
Kit létrehívott, csak egyetlenegyét,
egy porszemecskét elfeledhet-e?

Ó, prédikálj!
Nemcsak nagyokért mozdul meg a
karja.
Kicsinyekért is. Ugy-e, érted is?
Ugy-e, értem is, ha úgy akarja?...
Csak prédikálj,
te borzas, pöre,
ázott kis veréb.
Körül borús az ég, köd hull a köre.
Keserűen kétkedtem az elébb
és látod most a perc és most az óra.
hogy balga, csüggedt szívem
felfigyeljen
egy csipogó kis prédikációra.
s „hiszek! tudom!“
mosollyal továbbmenjek az uton
és mit se féljek
és mindent reméljek,
megint gondtalan madármódra éljek
és felzendüljön újra énekem!

Köszönöm, Isten szürke kis cseléde,
köszönöm, hogy prédikáltál nekem.

T. E. d. p. t.

Ő igazgatja a te útaidat.

Péld. 3:6.

Meleg, kedves otthonunk volt a háború előtt egy marosmenti városban. Mindent megadott az Ur, ami elég ahhoz, hogy boldogok lehessünk. S akkor történt valami, ami az egész világot megmozgatta. Édesapám naplójának utolsó sorában így olvashattuk: Szarajevóban meggyilkolták a trónörökös-párt... Azután elment ő is, többet nem láttuk. Édesanyám olyan fiatal volt még! Mi, gyermekek, meg sem értettük, mi történt. Felköltöttünk a fővárosba. Édesanyámra sok és nehéz feladat hárult. Pótolnia kellett az édesapát, s kevés nyugdíja mellett még munkát is vállalt... Minket nagy szeretettel nevelt, — magát azonban nem kímélte. Így lassan belefáradt a küzdelembe s mikor egy csendes esti órában egyedül ült íróasztala mellett, jött tollára az a vers, melynek néhány sorát ideírom:

Viseltem a terhet,
mit vállamra raktál,
Panaszkodni eddig
soha sem hallottál.
De nem bírom tovább,
az erőm elhagyott:
Engedj már pihenni,
Uram, fáradt vagyok.

Az Ur meghallgatta kérését. Mi, gyermekek, 14, 12 és 7 évesek voltunk. Akkor már fel tudtam fogni, mit jelent ez s szívemből feltört a fájó kérdés: Miért?

Nagyanyánk vett magához bennünket, kinek éveit sok kereszt jelezte már, de új erőt adott számára az a tudat, hogy szükségünk van rá. Éppen 19. évemet töltöttem be, amikor ő is itt hagyott. Telve volt a szívem fáj-

dalommal és megint a kérdéssel: Miért?

Elkerültünk az ország déli részébe, ahol látszólag jobban ment a dolgunk, de békességem nem volt. Kerestem örömeket, szórakozásokat, de ezek az örömek rövid ideig tartottak. Sok kudarc, szenvedés után lehajolt hozzám az Ur, hogy magáévá tegyen. Nem akartam elfogadni. De Ő nem engedett el, újra és újra hívott, míg végre elindultam felé s egész életemet az Ő szolgálatába állítottam. Feleletet kaptam a sok miértre: szűkségem volt mindenre, amit nehéznek találtam, hogy azok által megmentsen. Azóta boldogan vallom:

Eltűnt gond és félelem,
Sok teher vált semmivé.
Jézusom jár most velem:
Én Övé és Ő enyém.

Mit kell tennem, hogy biztosan elkárhozzam?

Ezt kérdezte növendékeitől a hit-tanórán egy lelkész. A gyermekek egy ideig gondolkodtak a szokatlan kérdés fölött s azután különböző feleleteket adtak: »Gyilkolni, ölni, nem szabad megtérni.« Végül az egyik felelet így hangzott: »Ahhoz, hogy elkárhozzunk, nem kell semmit tennünk!« A gyermeknek igaza volt. Csak olyanoknak kell maradnunk, amilyenek vagyunk; hiszen természettől fogva Isten haragja alatt állunk. Azért ne maradj ilyen, térj meg, amíg tart a kegyelmi idő!

Mi a békesség? — Csend. Csend a szívben. — Mikor nem aggaszt semmi, nem vádol semmi, mikor boldog bizonyosságod van arról, hogy Isten veled van.

Halál az úton.

Napfényes őszi délután fiatal gazdalegény igyekezett ki a mezőre, hogy ott az utolsó betakarítási munkákat bevégezze. Édesanyja éppen kilépett a kapun és megkérdezte: »Hová mégy, András?« »A mezőre, anyám.« »Áldjon meg az Ur és hozzon mihamarabb haza!«

András elnevette magát. »Ha valaki hallana most téged, azt hitné, hogy világkörüli útra megyek, s vadállatok fognak szétmargolni. Nem hívnál lelkészt is talán, mielőtt elindulnék, hogy a halálra felkészítsen?«

»Ne csúfolódj András« — szolt az öregasszony komolyan. — »A halál az útfélen áll, anélkül, hogy tudnánk róla.«

András csak nevetett.

De mi ez? A közelben az uraság vadászott. Mielőtt észébe kaphatott volna, a golyó őt találta s kezét mellére szoritva, elvágódott az úton. Órákig feküdt eszméletlenül s amikor otthon magához tért, tekintete nyugtalanul kereste anyját. »Anyám, a halál csakugyan az úton állt, — de én nem voltam még készen.«

Életünk ideje mindig Isten kezében van. Senki sem tudhatja, milyen hosszú lesz az. De minthogy semmi sem biztosabb a halálnál, — nincs bölsebb dolog, mint minél gyakrabban a halálunkra gondolni

Levél egy börtönből.

»Régen szerettem volna írni, de valami visszatartott. Azt gondoltam, hogy én, aki olyan bűnös vagyok, öntől sem várhatok szeretetteljes, megértő szót. Hosszú harc után határozta el magam az írásra. Régóta keresek valakit, aki

hátsó gondolatok nélkül, őszintén beszélne velem. Fájdalom, a mai napig nem találtam. Másfél évvel ezelőtt öngyilkosságot kíséreltem meg; nem sikerült. Tovább kell élnem. Szívem kemény, mint a kő. Alig néhány évi börtön van már csak hátra. Nem kegyelmet jöttem kérni, nem is közbenjárást. Egyet szeretnék: *más emberré lenni!* Hogyan kezdjek hozzá? Nagyon kevés a jószándék bennem, azzal is lehet valamit kezdeni? *Egyáltalán, lelhetek-e bocsánatot bűneimre? Nincs-e még késő? Meghallja-e Isten, ha kiállok hozzá? Megbocsát-e?* Kérem, segítsen rajtam!

Szívélyesen üdvözli egy küzködő sokat szenvedett

jogoly.«

Titkok.

Fiatal ember röntgen sugárral világította át a kezét. A felvétel megmutatta, hogy keze fején, mélyen bent egy üvegszilánk van. Tíz-három éve már, hogy belekerült, de ő nem tudott róla, csak a fájdalmat érezte. Most, hogy tudta, nem volt addig nyugta, míg az éles üvegszilánk, ha fájdalmas műtét árán is, ki nem került a kezéből. — Hányan hordozunk évek hosszú során át szűrő szilánkokat, titkos bűnöket lelkiismeretünkön. Azt gondoljuk: senki sem tud róla. Elnyomjuk, elnémítani igyekezzünk a feltörő fájdalmat. Míg egyszer csak rejtett, mások előtt olyan gondosan eltakart bűnünk a röntgen sugárnál biztosabb, élesebb megvilágításba, Isten világosságába kerül. A szívnek többé nincs nyugalma, míg meg nem találja az igazi gyógyírt: »Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.«

KÜLMISSZIÓ.

Háborús karácsony.

(Folytatás.)

Mimóza is le van fordítva és sokan nyertek már gazdag áldást belőle. Aztán életrajzok: Hudson Tayloré, Moodyé, Spurgeoné, Hsi lekipásztoré, gyakorolnak még nagy hatást kínai barátainkra. Tu úr, aki először ünnepelt velünk karácsonyt, Bibliát kapott. Öreg édesanyja mondta el aztán, hogy késő éjszaka is ezt a minden könyvek legbecsesebbjét olvasta.

Későn feküdtünk le mindnyájan, de kevéssel éjfél után megint csak zengeni kezdett a házunk. Egyes kis csoportok énekelték hálazsoltárait a csendes, szentséges éjben. Két tizenkét esztendő leányka, akik először ünnepeltek életükben karácsonyt, olyan szepen énekelt a »Boldogító, szívet vidító szent karácsony«-ról. Betlehem angyalénekeire kellett gondolnunk azon az éjszakán. Ez a két kis »angyal« túlságosan szépek találta a karácsonyt ahhoz, hogy aludni tudjon. Új lángra élesztették a kandallóban a parazsat s végigvirrasztották, végigénekelték az egész éjszakát.

Látogatás vidéki állomáson a háborús Kínában.

Vöhringer Erzsébet misszionáriusnő leírása nyomán.

»Kérem az utasokat, segítsenek valamennyien az ellenséges repülőket kikémlelni«, — kiáltott a hivatalnok röviddel a zsúfolt omnibusz indulása előtt. Elöl, a motor mellett áll ugyan őrszem. Neki kell az út alatt állandóan körültekintgetnie, s veszély esetén jelt adnia, hogy mindenki elhagyhassa

a kocsit. A felelősség azonban súlyos, azért »kérem az utasokat, segítsenek valamennyien«.

Tudom, hogy akik otthon ezeket a sorokat olvassák, azok is szüntelen az őrhelyen állnak, velünk örködnek és velünk imádkoznak. Hogy az ördögnek ne sikerüljön elvenni ettől az óriás néptől a nehéz idők áldásait. Minden kedves üdvözlés, amely az utolsó hetekben, hónapokban elért bennünket, azt húzta alá: »Otthon imádkoznak, otthon állnak az őrhelyen«.

Szeretném megosztani boldog tapasztalatomat: Mégis eljutottam Taileungba! — Az utazáshoz az éjszakát kellett felhasználnunk. — Nappal túl barátságtalan. Akkor mindig repülőkisérletünk van s arról szívesen lemondunk. A Tung-kun-Canton-i hajó pontosan este 5 és nyolc óra között indul. Utunk indultunk bibliásasszonyommal. Fél 6-kor ott voltunk s fél 8-kor indultunk betű szerint. Nagyon pontosan. Olajlámpáscánk szerényen pislákkolt. Olvasni nem lehetett. Ahítatot tartottunk, aztán elhelyezkedtünk a deszkán. Jutott mindegyikünknek úgy 60 cm. hely. Jó éjszakát kívántunk egymásnak. 11-kor bekopogtak: »Jegyet váltani!« Fél 12-kor újra: »Teapénz, teapénz!« (Borravaló.) Egy óraker odasúgja a bibliásasszony: »Futaiku, alszol?« Olyan nagy a lárma és mégis... Megint a bibliásasszony hangját hallom: »Futaiku, szürkül már a reggel.« »Hol?« — kérdem álmosan, s alszom tovább. Hat óraker repülőket hallunk. Hisz közel vagyunk Cantonhoz. Be sem fejezem a mondatot, már dörren. Az egész alkotmány remeg, hánykolódik, mint ha közénk csapott volna a bomba.

(Folytatjuk)

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Okt. 1. Ján. 8:12—20. Jób. 5:17—26. Zsid. 13:20—25. Milyen hatalmas erőforrásra mutat rá a szentíró a 20. versben, amelyből valóban meríthetnek a levél olvasói erőt arra, hogy készségek legyenek minden jóra és cselekedjék mindenkor Isten akaratát. Ki más volna erre képes, ha csak az nem, aki ismeri a nagy Pásztort, ismeri az örök szövetség vérért, s ezek által úgy ismeri Istent, mint a békesség Istenét, akivel megbékült az érte megfeszített, de a halálból feltámadt Jézus Krisztus által! Szívleljük meg mi is ezt a beszédet.

Okt. 2. Luk. 7:11—17. Ef. 3:13—21. Máté 11:25—30. Zsid. 12:18—24. Zsolt. 105. Efölé a zsoltár fölé az a cím van írva: A régi idők hálás emlegetése. Igazán méltó dolog megemlékezni arról, hogy mi mindent cselekedett már az Ur a mi életünkben is, mennyi jót vetünk el már kezéből, s mennyi jóval lát el most is napról-napra. Bizonyára mindenki talál okot a hálára, ha ezekről megemlékezik. S a legfőbb jó, amiről megemlékezhetünk, amiről a zsoltáríró még nem emlékezett meg, hogy Isten megváltót küldött számunkra. — Igazán hálát az elvett jókért csak akkor tudunk adni, ha ezt a legfőbb jót már elfogadtuk hálás szívvel. Dicsérjük az Urat!

Okt. 3. Zsolt. 51. Ésaías 59:1—8. Róm. 1:1—17. A római levél a hitről szóló bizonyáglevél. Aki meg akarja tudni, mi az igazi hit, az tanulmányozza ezt a levelet. Pál apostol mindenki számára írta ezt, zsidók és pogányok számára, s nem csak az akkor élőknek írta, hanem a ma élőknek is, tehát az akkori pogányokból lett keresztyének maradékainak, minékünk is. Senki előtt sem ségelyelte Krisztus evangéliumát. Fogadjuk be azt mi is, s ne ségelyjük mi se!

Okt. 4. Ján. 8:21—30. Ésaías 59:9—21. Róm. 1:18—32. Isten már a régi időkben, az Ur Jézus földrejövetele előtt is megismertette magát az emberekkel annyira, hogy alkotásaiból is megláthatták volna, hogy nagy, felséges és jóságos lehet azoknak Teremtője. Így hát elvárhatta volna tőlük, hogy tiszteljék és dicsőítsék őt. De az emberek, szívük keveltségében és keménységében elfordultak Istentől annyira, hogy Isten végül is egészen átengedte őket a bűnnek. Azt érték el, amit akartak.

Okt. 5. Ján. 8:31—47. Ésaías 60:1—13. Róm. 2:1—16. De Istennek nem ez volt a végső akarata az emberrel. A bűnnek való odaadás csak ideiglenes volt, addig, míg Mózes által törvényt adott nekik. De a törvény éppen arra szolgálta, hogy megmutassa az embernek, hogy nem tudja azt betölteni, másra van szüksége. S megjött ez a más is: a váltság, a kegyelem. Azok, akikhez ez a levél szól, már tudnak a váltságról a kegyelemről. A kérdés az, elfogadják-e, megtérnek-e?

Okt. 6. Ján. 8:48—59. Ésaías 60:15—22. Róm. 2:17—24. A római levél keletkezésének idejében a két nagy ellentétes tábor ez volt: zsidó és pogány. Ebből a két táborból kellett kiválni egy harmadiknak, a keresztyéneknek, amely egyesítette azokat, akik azelőtt mint ellenségek álltak szemben egymással a két táborban. Ezek közül a zsidók voltak azok, akik feljogosítva érezték magukat, hogy a pogányokat lenézzék és megítéljék, pedig öneik éppenugy szükségük volt a megtérésre, mint amazoknak. Az igazi ellentét tehát ez: megtért keresztyén és meg nem tért ember, akár keresztyén, akár zsidó, akár pogány. Ez áll a mostani időkre is.

Okt. 7. Ján. 9:1—23. Ésaías 61. Róm. 2:25—29. A mai viszonyokra így alkalmazhatjuk a Szentírásnak most olvasott helyét: »Mit használna a külső keresztség, ha nem hiszel Istenben a Jézus Krisztus által, s nem engedelmességed Nekik? Mert nem az a keresztyén, aki külsőképpen az, hanem aki belsőképpen az, s nemcsak vízzel van megkeresztelve, hanem Szent-Lélekkel is.“ Ebben a világitásban vizsgálj meg a szívedet és az életedet. Keresztyén vagy-e igazán?

Okt. 8. Ján. 9:24—41. Zsolt. 75:5—8. Róm. 3:1—8. Mint ahogy a zsidóknál megvolt az értelme és haszna a körülmetélkedésnek, mert jele volt annak, hogy Isten a maga részéről befogadta őket a vele való szövetségbe, éppen úgy a keresztyénségben is megvan az értelme és haszna a vízzel való keresztségnek. Mert a keresztelésnél nemcsak a víz szerepel, hanem az Ige is, mely szerint Isten befogadja a vele való szövetségbe a megkereszteltet. Ez a szövetség természetesen egyoldalú addig, míg a másik fél, az ember, is öntudatosan el nem fogadja azt a szövetséget, amelyet Isten a maga

részéről már a keresztség ténye által vállalt. Az ember részéről az elfogadás a megtérés által történik.

Okt. 9. Luk. 14:1—11. Ef. 4:1—6. Máté 12:1—8. Zsid. 4:9—13. Róm. 3:9—20. Ijesztő képet tár itt elénk az Ige az emberről. A bűnöknek egész tengere az, amiben az ember fuldoklik. S nincs kivétel, nincsen csak egy igaz is. S hiába van a törvény, ha az ember be nem tölti. Es nem tudja betölteni. Pedig éppen a törvény ismerete által jut el a maga bűnös állapotának megismerésére. S mert nem tudja a törvényt betölteni, nem tud menekülni, ítélet alatt van. Hol a szabadulás?

Okt. 10. Zsolt. 55:1—9; 17—19; 23. Esaiás 62. Róm. 3:21—31. A szabadulás a Jézus Krisztus váltságában van. A szent Isten a bűnökért való elégtételt el nem engedhette, de volt, aki eleget tett, aki önmagát adta engesztelő áldozatul. S most már mi az ember része? Semmi egyéb, csak a hit. Hinni Jézusban, az Ő vére erejében, mely minden bűnt eltörölt. Ez az evangélium. Aki hisz, az nem veti el a törvényt, hanem betölti — hit által.

Okt. 11. Ján. 10:1—11. Esaiás 63:1—14. Róm. 4:1—15. Ábrahám a hitnek példaképe. Nem a cselekedetei által igazult meg Isten előtt, hanem hite által, kegyelemből. Ez a mi útunk is. S a mi hitünknek szilárdabb alapja van, mint az Ábraháménak: Jézus Krisztus. Ő az, akit Isten nemcsak a zsidóknak, hanem a pogányoknak is megígért és elküldött. Aki Őbenne hisz, az megigazul, bűnei megbocsáttatnak, Isten gyermekévé lesz.

Okt. 12. Ján. 10:12—30. Esaiás 63:15—64: 11. Róm. 4:16—25. »Azért hitből, hogy kegyelemből legyen.« Ha nem kegyelemből volna a megigazulás, akkor csak érdemből lehetne s az ember dicsekedhetnék. De érdem nincs, s a dicsekvés lehetetlenné van téve. Ha az embernek volna valami érdeme, akkor nem lett volna szükség Krisztus áldozatára, de hogy ez megtörtént, ez legvilágosabban mutatja, hogy szükség volt rá Isten nem hoz hiábavaló áldozatot. Ha Ő áldozatot hoz, annak meg van az oka s meg kell lennie az eredményének is.

Okt. 13. Ján. 10:31—42. Esaiás 65:1—16. Róm. 5:1—11. A hit által való megigazulás legelső. Iránya, gyümölcse az Istennel való megbékülés. A lel-

kiismeret nyugalomra jut, s a megbékélt szívben megindul az új élet. Ennek megvannak a maga harcai, de ez már a hitnek harca, amelyben már biztos talajon áll az ember, mert tudja, hogy a győzelmet nem ő vívja ki, hanem a benne lakozó Krisztus. Csakis ezen a talajon lehetséges harc és szenvedés közt is békeségesen túrni, hordozni, próbákat elviselni, reménykedni, sőt dicsekedni is, de nem önmagunkban, hanem Krisztusban.

Okt. 14. Ján. 11:1—16. Esaiás 65:17—25. Róm. 5:12—21. A bűn egy ember által, Ádám által jött be a világba. S mivel Isten »az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette« (Csel. 17:26.), a bűn az egész emberiség öröksége lett. A kegyelemből való ajándék is az egy ember Jézus Krisztusban adott, de a bűntől megfertőzött embernek csak úgy lehet tulajdonává, ha új emberré lesz. Mivel pedig testi születésével magával hozta a bűnös természetet, új emberré minden egyes embernek külön-külön kell lennie, Isten Lelkének újjászülő ereje által.

Okt. 15. Ján. 11:17—31. II. Krón. 1:7—12. Róm. 6:1—11. A feltámadást Krisztusnál is meg kellett előznie a halálnak. Új életre csak úgy támadhatunk fel, ha meghaltunk a réginek. Az új ember az ó-ember halálából jön létre. »Aki meghalt, az felszabadult a bűn alól.« Az ó-ember a bűn rabságában van, kénytelen a bűn rabszolgája lenni. Ebből a rabságból másképp nem szabadulhat, csak ha hit által elfogadja, hogy Krisztussal együtt az ő ó-embere is megfeszítettetett, s Krisztussal együtt az ő új-embere is feltámadt.

Okt. 16. Máté 22:34—46 I. Kor. 1:4—9. Márk. 10:17—27. Jak. 2:17—27. Róm. 6:12—23. A hitet így is nevezhetnénk: önmagunk odaszánása Istennek. Mert ha hiszünk Jézusban, mint Megváltónkban, akkor nem is tehetünk egyebet, mint, hogy hálából mindenestől odaszánjuk magunkat Őnek. Legyen most már Ő a mi teljhatalmú Urunk. Uralkodjék testünkön és lelkünkön, minden tagunkon, minden érzésünkön, gondolatunkon, egész életünkön. A bűnnek szolgálni: rabság. Krisztusnak szolgálni: szabadság. Szánjuk oda magunkat Neki!

